

Χριστούγεννα, το τέλος της νύχτας και η αρχή της ημέρας

/ [Πεμπτούσια](#)

Αγαπητοί αδελφοί,

Κάποτε ένας γέρος δάσκαλος ρώτησε τους μαθητές του:

- Ποιος από σας μπορεί να μου πει, πώς μπορούμε να διακρίνουμε την στιγμή που τελειώνει η νύχτα και αρχίζει η μέρα;

Τότε πετάχτηκε ένας και είπε:

- Εγώ θα έλεγα ότι η νύχτα τελειώνει εκείνη τη στιγμή που βλέποντας κάποιος από μακριά ένα ζώο, μπορεί να διακρίνει τι ζώο είναι!

- Όχι, είπε ο δάσκαλος.

Ένας άλλος είπε:

- Μήπως είναι η στιγμή που μπορούμε να διακρίνουμε το είδος κάποιου δένδρου; Δηλαδή αν είναι ροδακινιά ή αχλαδιά;

- Ούτε τότε, είπε ο δάσκαλος.

- Αλλά πότε; Πείτε, δάσκαλε.

- Όταν βλέποντας το πρόσωπο οποιουδήποτε ανθρώπου, καταλαβαίνεις αν είναι αδερφού σου.

Αδελφοί μου,

Με τα Χριστούγεννα σαρκώνεται αυτή η ιστορία.

«Τελειώνει η νύχτα» και αρχίζει η «μέρα». Γιορτάζουμε ακριβώς αυτή τη «στιγμή». Βλέπουμε το πρόσωπο ενός ανθρώπου που είναι όπως όλοι και συνειδητοποιούμε ότι είναι «αδελφός μας».

Η διδαχή της Εκκλησίας αυτό μας λέει. Ότι ο Χριστός γίνεται πρωτότοκος ανάμεσα σε πολλούς αδελφούς. Φανερώνει πρόσωπο συγγένειας:

Με μας που δεν είχαμε «συγγένεια» με την κτίση γιατί μας έφτιαξε μεγαλύτερους από την κτίση!

Με μας, που και τους ομογενείς μας δεν τους διακρίναμε, εξαιτίας των σκοταδιών μας, γιατί ακόμα είχαμε (μήπως και έχουμε;) «νύχτα»!

Με μας, που δεν θέλαμε την δέσμευση συγγένειας, υποδουλωμένοι στην αυταπάτη της αυτάρκειας!

Έρχεται ο Χριστός και καθιερώνει μια συγγένεια με μας. Γίνεται άνθρωπος αυτός που είναι Θεός για να δώσει την δυνατότητα στους ανθρώπους να γίνουν...

«Θεοί»! Και μόνο σαν άκουσμα κάτι τέτοιο, ξενίζει! Γιατί όμως; Μήπως γιατί αποξενωθήκαμε από την Εκκλησία; Αποδεχτήκαμε μεν την κοινωνική της χρησιμότητα, όμως, δεν μπορέσαμε να συνειδητοποιήσουμε ότι πρόκειται για μία υπόθεση όχι θεσμού και κοινωνικών δραστηριοτήτων, αλλά Μυστηρίου και αγάπης, που εκφράζεται με δραστηριότητες.

Μυστήριο όπως το περιγράφουν οι άγιοι, ότι δηλαδή η Εκκλησία είναι μία κιβωτός (σαν την κιβωτό του Νώε, θα λέγαμε) που όχι μόνον σώζει από τον κάθε είδους κατακλυσμό, αλλά και τα ελεύθερα και σκεπτόμενα «ζώα» (έτσι δεν αξιολογούμε την βιολογική παρουσία του ανθρώπου;) που παραλαμβάνει, δεν τα «παραδίδει» όπως τα παρέλαβε, αλλά αφού τα έχει μεταβάλλει. Μπαίνει στην Εκκλησία κάποιος που είναι «λύκος» στην διάθεση απέναντι των άλλων και βγαίνει «αρνί» του Θεού. Μπαίνει «αλεπού» και «βγαίνει» γεμάτος ειλικρίνεια και ευθύτητα. Μπαίνει φιλήδονος «λαγός» και «βγαίνει» γεμάτος θυσιαστική προσφορά και αγάπη.

Μπαίνει άνθρωπος και «βγαίνει» «Θεός».

Τα Χριστούγεννα γιορτάζουμε την Αρχή και την αιτία αυτής της αλλαγής. Γιορτάζουμε Αυτόν που μας δίνει και υλοποιεί αυτήν την αλλαγή.

Αυτόν που είναι νόημα και σκοπός, στο να μη μείνουμε βιολογικές και μόνον υπάρξεις (που έτσι κι αλλιώς είμαστε) αλλά στο να μεταβληθούμε σ' αυτό που Εκείνος είναι, εφόσον το θελήσουμε.

Όταν αυτά τα κατανοήσουμε ΤΟΤΕ αρχίζουμε να βιώνουμε την μεγάλη Ημέρα της ζωής μας. ΤΟΤΕ φεύγει η... νύχτα και πλημμυρίζει την καρδιά μας το φως της ανέσπερης μέρας που είναι ο Χριστός.

Αναγνωρίζοντας το πρόσωπο, του όντως αδελφού μας, που είναι ο Χριστός, ξεκινάμε την ημέρα της ζωής μας που έχει ολοκλήρωση και «στόχο» το να είμαστε μαζί Του. Μ' Αυτόν που είναι μόνιμη και αιώνια Ημέρα.

Να Τον παρακαλέσουμε να... φωτίσει και την νύχτα της δικής μας ζωής ώστε να αναγνωρίσουμε στο πρόσωπό Του, την όντως Ζωή, στην οποία μετέχοντας θα αποκτήσουμε ζωή, γινόμενοι κατά χάρη Θεοί.

Ας αφουγκραστούμε το τροπάριο της Γιορτής που θα μας λείει:

«Άνθρωπος γίνεται Θεός, ίνα Θεόν τον Αδάμ άπεργάσηται».

Ο Θεός γίνεται άνθρωπος για να «κάνει» Θεό τον άνθρωπο. Τίποτε λιγότερο.

Πηγή: enoriako.info